

ΑΜΥΝΑ
ΚΑΤΑ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 52 Εδάφ. α' Ν. 5960/1933
ΕΝ ΕΠΙΔΙΚΙΑ

Οι αντίδικοι προβάλλουν ένσταση παραγραφής της ανωτέρω αξίωσής μας εναντίον τους, λόγω δήθεν παρόδου της εξαμήνης προθεσμίας του άρθρου 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933, σε επιδικία.

Ο ισχυρισμός αυτός είναι αβάσιμος για τους εξής λόγους :

Α. Αντένσταση περί μεταλλαγής του χρόνου παραγραφής της απαιτήσεως κατά των αντιδίκων σε εικοσαετή (ΑΚ 268 εδάφ. α')

Μία σημαντική παράμετρος της προκειμένης δίκης, την οποία δεν αναφέρουν - προφανώς σκοπίμως - οι αντίδικοι, είναι η ακόλουθη : ότι μόνον οι τελευταίοι, δηλαδή τα ομόρρυθμα μέλη της (πρωτ)οφειλέτιδας ως άνω εταιρίας, έχουν ασκήσει ανακοπή (δηλαδή την υπό κρίση) κατά της ως άνω διαταγής πληρωμής, κατά το άρθρο 632 § 1 ΚΠολΔικ.

Αντιθέτως, η πρώτη εκ των αντιδίκων, ομόρρυθμη εταιρία, δεν έχει ανακόψει την διαταγή αυτή, μολονότι της έχουμε κοινοποιήσει νομίμως αντίγραφό της, δύο φορές και συγκεκριμένως στις 23-09-2002⁽¹⁾ και στις 24-3-2003⁽²⁾.

Δηλαδή, αποδεικνύεται ότι η πρώτη από τις ανωτέρω επιδόσεις έλαβε χώρα εντός της οικείας εξαμήνης προθεσμίας παραγραφής της ως άνω αξιώσεώς μου εναντίον της (πρωτ)οφειλέτιδας εταιρίας, δεδομένου του ότι ο χρόνος της παραγραφής αυτής ξεκίνησε με την εμφάνισή της στην πληρώτρια Τράπεζα 1^η Ιουλίου 2002 και έληξε την 9^η Φεβρουαρίου 2003. Με αποτέλεσμα να διακοπεί ο χρόνος της παραγραφής αυτής, κατά το άρθρο 634 § 1 ΚΠολΔικ και να αναστέλλεται η περαιτέρω διαδρομή του χρόνου της μέχρις ότου εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της ανακοπής είτε δεχόμενη (ευθεία εφαρμογή του άρθρου 634 § 2 ΚΠολΔικ) είτε απορρίπτοντας αυτήν³.

Εξάλλου, όπως ήδη λέχθηκε, η μνησθείσα (πρωτ)οφειλέτιδα εταιρία δεν άσκησε ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, ούτε μετά την πρώτη ούτε μετά την δεύτερη επίδοση αυτής.

Με περαιτέρω αποτέλεσμα η εν λόγω διαταγή πληρωμής να αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, κατά το άρθρο 633 § 2 εδάφ. τελευταίο του ΚΠολΔικ, υπό την έννοια ότι **(α)** η διαταγή αυτή είναι αναμφισβητήτως έγκυρη, **(β)** το ποσό αυτής θεωρείται αναμφισβητήτως οφειλόμενο στον δανειστή, υπέρ του οποίου εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής⁴ και **(γ)** η αξίωσή μου εναντίον της οφειλέτιδας εταιρίας ως εκδότιδας της επιταγής να υπόκειται πλέον κατά το άρθρο 268 εδάφ. α' ΑΚ σε 20ετή παραγραφή⁵, η οποία βεβαίως δεν έχει συμπληρωθεί μέχρι και σήμερα.

Μετά ταύτα, παρέπεται αναγκαίως και ότι, κατά το άρθρο 329 ΚΠολΔικ, το δεδικασμένο που ισχύει ως προς το νομικό πρόσωπο της εταιρίας

¹ Βλ. το αριθ. 8215β, 8212β και 8213β/23-9-2002 επιδοτήρια του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή Φ. Δρίτσα (**Σχετ. Νο.** 5, 6 και 7).

² Βλ. τα **Σχετ. Νο.** 2, 3 και 4).

³ Καθ' ερμηνεία της διατάξεως του άρθρου 634 § 2 ΚΠολΔικ (ΑΠ 47/2004 ΤράπΝομΠληροφΔΣΑ. ΑΠ 1346/2004. ΑΠ 1568/2002 Ραδάμανθους 2003,97.

⁴ ΟλομΑΠ 30/1987 Ελλ-Δνη 1988,381 και ΑρχΝ 38,383. ΟλομΑΠ 6/1996 Ελλ-Δνη 1996,1047.

⁵ ΟλομΑΠ 30/1987, ανωτ. **Μαθθίας**, Δ. 10, 111. **Μπλάτσιος**, Δ. 10, 118.

ισχύει αυτοθρόως και ως προς όλους τους ομόρρυθμους εταίρους της, (ήδη ανακόπτοντες), ακριβώς επειδή αυτοί οφείλουν εκ του νόμου να υποταχθούν στο εν λόγω δεδικασμένο, με αποτέλεσμα να μην δικαιούνται με οποιονδήποτε τρόπο να αμφισβητήσουν το την ύπαρξη του εταιρικού χρέους προς αυτούς⁶.

Εξάλλου, οι εν λόγω ανακόπτοντες, (ως ομόρρυθμα μέλη της προεκτεθείσας εταιρίας), δεν δικαιούνται να ισχυρίζονται ότι ως προς αυτούς η αξίωσή μου κατά της εταιρίας αυτής, (που εξοπλίσθηκε με εκτελεστό τίτλο την ανωτέρω διαταγή πληρωμής) παρεγράφη εν επιδικία, επειδή – όπως λέχθηκε ήδη ανωτέρω - η παραγραφή αυτή δεν επήλθε ως προς την κυρίως ευθυνομένη εταιρία (την πρωτοφειλέίδα), επομένως δεν επήλθε ούτε και ως προς τους αντιδίκους, εις ολόκληρο (συν)υποχρέους με αυτήν. Και τούτο, διότι ειδικώς επί της εις ολόκληρο ευθύνης των ομόρρυθμων εταίρων ομού με το νομικό πρόσωπο της εταιρίας αυτής, για χρέη του τελευταίου έναντι τρίτων, η διάταξη του άρθρου 486 εδάφ. β' ΑΚ⁷ είναι εν προκειμένω ΑΝΕΦΑΡΜΟΣΤΗ και συνεπώς στην ως άνω περίπτωση η διακοπή της παραγραφής ενεργεί (κατ' εξαίρεση) αντικειμενικώς⁸. Άρα, η διακοπή της παραγραφής της αξιώσεώς μου, που επήλθε έναντι της βασικώς ευθυνομένης εταιρίας, σύμφωνα με τα προδιαληφθέντα, ισχύει και ως προς τις αξιώσεις μου απέναντι σε καθένα από τους ως άνω εταίρους της. ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ, ΕΠΗΛΘΕ ΕΚ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΜΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΩΝ. Συνεπώς, αφού δεν επήλθε παραγραφή (ούτε και εν επιδικία) ως προς την εταιρία, συνέπεται ότι δεν επήλθε παραγραφή ούτε και ως προς τους ομορρυθμους εταίρους της και άρα αβασίμως διατείνονται αυτοί το αντίθετο. Και τούτο, διότι και το ζήτημα της παραγραφής στην προκείμενη εις ολόκληρο ευθύνη, (κατ' εξαίρεση του κανόνα του άρθρου 486 ΑΚ), υπάγεται στα γεγονότα τα οποία ενεργούν αντικειμενικώς⁹, δηλαδή επηρεάζουν το κοινό χρέος όλων των εις ολόκληρο υποχρέων και όχι μόνον την έννομη θέση εκείνου εξ αυτών, στο πρόσωπο του οποίου τυχόν συνεπληρώθη ο χρόνος της παραγραφής.

Β. Νόμω αβάσιμο του πρώτου λόγου (περί δήθεν παραγραφής)

Οι αντίδικοι επικαλούνται διάταξη νόμου (δηλαδή αυτήν του άρθρου 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933) η οποία εν προκειμένω είναι ΑΝΕΦΑΡΜΟΣΤΗ, γεγονός το οποίο προκύπτει εκδήλως από αυτό τούτο το κείμενο της εν λόγω διατάξεως.

Συγκεκριμένως, με το άρθρο αυτό θεσμοθετείται χρόνος παραγραφής της αξιώσεως εκ της επιταγής του κομιστή αυτής, κατά **1)** των οπισθογράφων, **2)** του εκδότη και **3)** των άλλων υποχρέων εκ του αξιογράφου αυτού. Από το σαφέστατο αυτό περιεχόμενο του νόμου, προκύπτει ότι ο κομιστής τραπεζικής επιταγής έχει εξ αυτής αξίωση αποκλειστικώς κατά των ανωτέρω

⁶ Απ. Γεωργιάδης, ΕνοχΔ, Γενικό μέρος, έκδ. 1999, § 39 περιθ. αριθ. 33 σελ. 388.

⁷ Κατά το άρθρο αυτό, το νομικό γεγονός της διακοπής της παραγραφής που επήλθε ως προς ένα εκ των εις ολόκληρο οφειλετών, δεν ισχύει και για τους υπόλοιπους οφειλέτες, ΕΚΤΟΣ ΕΑΝ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΕΣΗ.

⁸ Ad hoc Εφαθ 11153/1997 ΕΕμπΔ 1999,51. Πρβλ. και Εφαθ 294/1987 Ελλ-Δνη 1987,903. ΕφΔωδ 88/1967 ΝοΒ 16,499. Βαθρακοκοΐλης, Αναλυτική Ερμηνεία-Νομολογία Αστικού Κώδικα, Α' τόμος (έκδ. 1994), υπό το άρθρο 486 σελ. 662.

⁹ Βλ. τις αμέσως ανωτέρω παραπομπές.

υπογραφέντων στο σώμα της επιταγής (εκδότη, οπισθογράφων, τριτεγγυητών¹⁰).

Οι ανακόπτοντες βεβαίως δεν ευθύνονται εκ της ανωτέρω επιταγής που εξέδωσε η ως άνω εταιρία, (της οποίας τυγχάνουν ομόρρυθμα μέλη), διότι δεν υπέγραψαν ατομικώς στο σώμα της, υπό οιαδήποτε ιδιότητα. Συνεπώς, αξίωση δεν γεννάται κατ' αυτών ευθέως εκ της εν λόγω επιταγής, παρά μόνον κατά της εταιρίας τους, ως εκ του ότι - όπως ήδη λέχθηκε - είναι η εκδότιδα αυτής.

Οι ομόρρυθμοι εταίροι αυτής, όπως επίσης λέχθηκε ανωτέρω, ευθύνονται για το εκ της επιταγής χρέος, ως εταιρικό χρέος, όχι δυνάμει της επιταγής αυτής, παρά δυνάμει του άρθρου 22 ΕμπΝ, το οποίο καθιερώνει την εις ολόκληρο ευθύνη καθενός ομορρύθμου εταίρου προσωπικής (ομόρρυθμης ή ετερόρρυθμης) εταιρίας για τα χρέη της τελευταίας προς τρίτους.

Επομένως, **ναι μεν** σε περίπτωση κατά την οποία βάσει της επιταγής που εξέδωσε ομόρρυθμη εταιρία εκδόθηκε διαταγή πληρωμής, τότε δικαιούνται (νομιμοποιούνται) να την ανακόψουν (με τα οικεία ένδικα βοηθήματα εκ των άρθρων 632 § 1 και 633 ΚΠολΔικ) και τα ομόρρυθμα μέλη της εκδότιδας εταιρίας (δηλαδή εν προκειμένω οι αντίδικοι), μολονότι δεν υποχρεούνται ευθέως εκ του διατακτικού της διαταγής πληρωμής, ως έχοντες πρόδηλο προς τούτο έννομο συμφέρον (ΚΠολΔικ 68), διότι - όπως πλειστάκις λέχθηκε ήδη - ευθύνονται εις ολόκληρο με το νομικό πρόσωπο της οφειλέτιδας εταιρίας, για τα (εταιρικά) χρέη αυτής προς τρίτους¹¹,

όμως, ως λόγο της ανακοπής τους **δεν** δικαιούνται να επικαλεσθούν παραγραφή της αξίωσης εκ του αξιογράφου κατ' αυτών, δυνάμει του άρθρου 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933, όπως ήδη πράττουν, θεωρώντας εσφαλμένως ότι αυτοί ευθύνονται ευθέως εκ της ως άνω επιταγής, ατομικώς. Διότι, αφού δεν υφίσταται κατ' αυτών αξίωση εκ της επιταγής, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, παρέπεται αναγκαιώς και ότι δεν νοείται εξ ορισμού παραγραφή της αξίωσης αυτής, αφού λογικώς ο θεσμός της παραγραφής νοείται επί υπαρκτής απαιτήσεως κατά τινός.

Γι' αυτό και ως προς αυτούς η επικαλούμενη (με τον υπό κρίση λόγο της ανακοπής τους) ανωτέρω διάταξη του ν. 5960/1933, είναι εξ αντικειμένου ανεφάρμοστη. Εντεύθεν δε ο προκείμενος λόγος της ανακοπής τους είναι νόμω αβάσιμος και ως τοιούτος πρέπει να απορριφθεί.

Γ. (Επικουρικώς :) Αντένσταση διακοπής/αναστολής της παραγραφής

Εν πάση περιπτώσει, (δηλαδή για την αδόκητη περίπτωση, κατά την οποία το δικαστήριό σας δεχθεί πως κατά νόμο υφίσταται των όντι ζήτημα παραγραφής ή μη κατά το άρθρο 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933), ισχυρίζομαι ότι **δεν συνεπληρώθη** η επικαλούμενη από τους αντιδίκους παραγραφή των αξιώσεών μου εναντίον καθενός από αυτούς.

Διότι, όπως αποδεικνύεται από τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα αριθ. 9457β, 9458β και 9460β/24-3-2003 ⁽¹²⁾ επιδοτήρια του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή Φ. Δρίτσα, επιδόθηκε σε καθένα από τους αντιδίκους

¹⁰ Βλ. **Αναστασόπουλο**, Αξιόγραφα, 2^η έκδοση (2002), § 5.12., σελ. 52.

¹¹ Περί του ζητήματος τούτου, είναι πάγια η βιβλιογραφία και η νομολογία. Βλ. ενδεικτικώς, **Βαθρακοκοίλη**, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, τ. Γ' (άρθρα 478-681) έκδ. 1995, υπό το άρθρο 632 § 10 σελ. 838, όπου και οι σχετικές παραπομπές, στην υποσημ. αριθ. 11.

¹² Σχετ. Νο 2,3 και 4.

ακριβές αντίγραφο της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, κατά τις ανωτέρω ημεροχρονολογίες, στις 24 Μαρτίου 2003, δηλαδή πριν να συμπληρωθεί η εξαμηνιαία παραγραφή εκ του ανωτέρω άρθρου, ενόψει του ότι αυτή άρχισε κατά τα προεκτεθέντα στις 1 Ιουλίου 2002 και έκτοτε διεκόπη, χωρίς να συμπληρωθεί μέχρι και σήμερα, δεδομένου του ότι ανεστάλη, όπως ήδη λέχθηκε ανωτέρω, κατ' άρθρο 634 §§ 1 και 2 ΚΠολΔικ.

Σημειώνεται δε πως η διαταγή αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 633 ΚΠολΔικ, επιδόθηκε και δεύτερη φορά στους αντιδίκους και συγκεκριμένως στις 24 Μαρτίου 2003.